

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Yrsa

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 141.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072288774864/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

REIGIN

*kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper*  
Hil dig, vor Dronning!

YRSA

Reigin, ha hvor er Din Drot?

REIGIN

Du hørte det af Freias Mund. I Odins Sal.

YRSA

O Fader! Fader!

REIGIN

Græm Dig ei! Han har det godt!

YRSA

Sig mig hans Død; thi Taaren lindrer Hiertets Qval!

REIGIN

Hans Hu stod til at storme hen paa Ægirs Hav,  
At finde Døden, hvor han fandt sin Helteroes.  
Taus vandred han til Skibet ud; men da han saae  
Dets sorte Barm, og Masten med sit Silkesegl,  
Da vendte han sig rædselfuld, og raabte: See  
Den fæle Drage, hvor den gloer paa Bølgerne!  
På *den* det var, at Frode foer til Vifils Øe,  
At søge Pilten i Jordhulen! Den det var  
Som bragte mig til Oluf med Stridskæmperne;  
Som fryste Hævn, da Qvinden blegfortvivlet skreg.  
Den var det kun, som klækked ud en Brøde nys  
I skumle Skiod, meer fæl end Basiliskens Æg. –  
Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt  
Med hans kuborte Ganger, holdt ved Bidslet,  
Om Kongen ønskede den til Ridt. – Da Helge saac  
Sin Hest, som hvrindsked høit og med Guldhoven slog,  
Saasart den hørte ham paa Klirr af Sporerne;

Da blussed han; og svang sig, klædt i Harnisket,  
Fuldrustet, kobberblank, med Helm og Stang og Skiold.  
Og langsomt reed han, tankefuld, som Spøgeiset  
Af dræbte Helt ved Midnat over Markerne.  
Men dybt i Skoven stod en Høi, af Bøge krandsst,  
Med bælmørk Hule, muret af fem Kampesteen;  
Den femte laae ved Hulens Aabning, musbegroet.  
Hin Gravhøi Dronning Oluf lod for lang Tid alt  
Sig selver kaste. Tir hun sad i den og sang  
Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Bølgerne.  
Men femten Aar har skuet den med Sommergræs,  
Og Vinterkuldens stjerneblanke Snee bedekt,  
Og hungrig vented aabned Svælg end Dødningen.  
Da Helge saae den vedbendkrandsste Rædselsdør,  
Da smilte han, og raabte høit: Tak Asathor!  
Du bygte mig i Hast min sikkre Kongeborg.  
I gode Kæmper skynder Eder! Lukker til  
Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne  
Forfølger mig. Flink! vælter stærken Kampesteen  
For Graven! Saadan siungende, fra gyldne Helm  
Han Krandsen tog, som Skiold og Mykilati bar,  
Og raabte: Bringer den til Hro i Dannemark. –  
Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu  
Stod til at ride levende til Valaskialf,  
Da føied vi hans Ønsker frøe; og Landserne  
Som tit i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,  
Arbeided nu med lige Troskab paa hans Død,  
Henvæltende den tunge Steen for Aabningen. –  
Da Hulen nu var lukket til, da hørte vi  
Med freidig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,  
Mens Hesten vrindsked stolt og slog med Hovene.  
Dog lang Tid ei thi Luffen mangled; Døden kom  
Og qualte dem med venlig Haand; ei smertefuld:!

YRSA

Nu rider han paa Bifrost, som Einheria!